

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Jaroslava Škopka a Mgr. Lukáše Pišvejce (soudce zpravodaj) ve věci

žalobce: **X.M.T.** , bytem v ČR ...,
zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Praha 1,
Opletalova 25

proti

žalované: **Komisi pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem
Praha, náměstí Hrdinů 1634/3,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2018, č. j. MV-131723-4/SO-2017

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 11. 1. 2018, č. j. MV-131723-4/SO-2017 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „prvoinstanční orgán“), ze dne 28. 8. 2017, č. j. OAM-5424-16/DP-2017 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), kterým bylo podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání.

II.

Žaloba

2. Žalobce namítl, že správní orgány zcela zjevně překročily svou pravomoc, když uvedly, že daňové přiznání k dani z příjmů a platební výběr doložené žalobcem neodpovídají skutečnosti. Sama žalovaná rozhodnutím ze dne 7. 6. 2017, č. j. MV-48288-6/SO-2017 ve skutkově téměř totožném případě prvoinstanční rozhodnutí zrušila a uvedla, že Komise poukazuje na skutečnost, že došlo k pochybení na straně správního orgánu I. stupně, neboť je zřejmé, že tento není nadán pravomocí rozporovat pravdivost skutečností uvedených v daňovém přiznání účastníka řízení. Jakkoliv se mohou pochybnosti správního orgánu I. stupně jevit jako důvodné, měl-li správní orgán I. stupně ohledně daňového účetnictví účastníka řízení a s tím souvisejícího daňového přiznání pochybnosti, měl dát podnět příslušným kompetentním orgánům správy sociálního zabezpečení k prošetření zjištěných rozporů, a tedy ke zjištění skutečného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti ve smyslu § 3 správního řádu. Žalobce tak opakovaně poukazuje na nešvar správního orgánu prvního stupně, který se již začíná stávat tradicí, a to ten, že si správní orgán osobuje pravomoci jiných orgánů, které mu však zákon nesvěřuje, a k nimž není oprávněn. Závěry správního orgánu prvního stupně, kdy konstatuje, že „žadatel se svojí výpovědí snažil správní orgán uvést v omyl s cílem zatajit, že předložené příjmové doklady neodpovídají skutečnosti,“ či „je zřejmé, že dokument prokazující finanční prostředky > byl vytvořen jen pro účely předmětné žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu,“ jsou hrubě zaujaté. Pokud se správní orgány domnívají, že zde jsou nesrovnalosti v oblasti daňového účetnictví a s tím souvisejících dopadů do správy sociálního zabezpečení, měly dát podnět příslušnému orgánu Okresní správy sociálního zabezpečení k prošetření (jak také žalovaná v jiném rozhodnutí správnímu orgánu prvního stupně uložila). Je naprosto nepřijatelné, aby si správní orgány posuzovaly otázky, které jim zákonodárce nesvěřil. Postup správních orgánů je zde naprosto jednoznačně v rozporu s ústavněprávní zásadou enumerace veřejnoprávních pretenzí, která je stanoven v čl. 2 odst. 3, ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava a v návaznosti na Ústavu v rozporu § 2 SŘ. Tím správní orgány porušily nejen Ústavu, ale také správní řád, čímž zatížily svá rozhodnutí nezákonností. Žalobce poukazuje na to, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, neboť nijak neprokázaly, že předložené náležitosti žádosti neodpovídají skutečnosti. Žalobce doložil své příjmy, jak vyžaduje zákon o pobytu cizinců. Správní orgány nemá žádnou pravomoc hodnotit relevantnost těchto příjmů, od toho jsou zde příslušné orgány, kterým zákon tuto pravomoc svěřil. Žalobce doložil správnímu orgánu své příjmy a není zde proto jediný důvod pro zamítnutí jeho žádosti. Konstatování, že žalobce předložil doklady, v nichž uvedené údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídají skutečnosti, je nesmyslné. Správní orgány toto nikterak neprokázaly. Správní orgány svévolně a protiprávně vyslovují domněnky a na základě nich si vyvozují závěry,

kteřé nejsou opřeny o žádné relevantní důkazy. Správní orgán se ani jednou nezabýval otázkou, zda se nejedná o prostý omyl či neznalost, natož aby zkoumal, proč zde rozpor existuje. Místo toho je téměř automaticky dovozováno, že předložené doklady neodpovídají skutečnosti. Takovýto přístup správních orgánů je podle názoru žalobce nepřijatelný. Správní orgán zde porušil § 3 a § 68 správního řádu, neboť nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. I tím své rozhodnutí zatížil nezákonností a nepřezkoumatelností. Ze spisového materiálu a odůvodnění napadaného rozhodnutí vyplývá, že správní orgán prvního stupně při svých úvahách a tvrzeních o doložení dokladů neodpovídajících skutečnosti vycházel pouze z výsledku žalobce provedeného ve správním řízení. Odpovědi žalobce si vyložil naprosto bez kontextu a v některých případech dokonce svoji argumentaci opřel o skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce, které účelově dezinterpretoval (např. v souvislosti s tím, že žadatel nevěděl, co podepisuje, viz níže). Žalobce disponuje platným živnostenským oprávněním, podniká na vlastní účet, řádně hradí veškeré povinné zákonné odvody dle povinností živnostníka a řádně odevzdává rovněž pravidelné daňové přiznání a následně odvádí daň z příjmu. Žalobce se tedy nejen chová jako živnostník a vykonává podnikatelskou činnost, ale také živnostníkem je, a to jak po materiální, tak formální stránce. Je nutno uvést, že při podnikání je zcela obvyklé, že se určitá činnost fakturuje zpětně, přičemž posouzení zákonnosti takového postupu nepřísluší správním orgánům, ale finančnímu úřadu, který však daný případ nehodnotil. Správní orgány tak zcela zjevně překročily své pravomoci, když takovou věc hodnotily. Nutno podotknout, že toto hodnocení pak je nejen nezákonné, ale i nedostatečné a chybné. Rozhodnutí je tak nejen nezákonné, ale taktéž nepřezkoumatelné. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je založena rovněž na zcela nedostatečně zjištěném stavu věc v rozporu s § 3 správního řádu, neboť správní orgány hodnotí faktury samy o sobě, aniž by si zjišťovaly jakékoliv relevantní informace. Žalobce při výsledku uvedl, že příliš nerozumí česky a nevěděl proto, jaké doklady podepisuje. O účetnictví se mu stará jeho účetní Z těchto okolností je zřejmé, že žadatel nemohl mít povědomí o případné nesprávnosti některých předložených dokladů. Správní orgány tak postupovaly příliš formalisticky, když ani tuto okolnost nevzaly v potaz. Správní orgány ji naopak vyložily jako přítěžující okolnost, když z ní při posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí dovodily, že žalobce nerozumí česky

3. Žalobce dále uvádí, že i pokud by se předložené dokumenty nezakládaly na pravdě, vzhledem k okolnostem případu tato skutečnost není relevantním důvodem pro zamítnutí žádosti, ale maximálně pro udělení pokuty. Předmětné doklady nemají žádnou relevanci na posouzení předmětné žádosti, jelikož zde se již hodnotí příjmy za následující rok, tedy za rok 2016. Žadatel tak neměl žádný důvod dokládat tyto doklady, a pokud by se nezakládaly na pravdě, jistě by tak neučinil. V této souvislosti je třeba především poukázat na konstantní judikaturu krajských soudů, jakož i Nejvyššího správního soudu, která rozhodně nepovažuje doložení dokladů, které se nezakládají na skutečném stavu věci, za natolik významné porušení právní povinnosti, aby bylo přiměřené důsledkům spojeným se zamítnutím žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. Je třeba doplnit, že se jedná v případě žalobce o jediné údajné porušení právní povinnosti. Z historie pobytu žalobce lze pak dovodit, že k takovému jednání rozhodně dlouhodobě neinklinuje a že se tedy nejedná o osobu, která by dlouhodobě či opakovaně nerespektovala právní předpisy České republiky. Pokud se pak týká soukromého a rodinného zázemí žadatele, tento je pak správními orgány hodnocen naprosto nesprávným a nedostatečným způsobem, kdy již samotná délka pobytu na území ČR a evidentně ekonomická závislost jeho rodinných příslušníků pobývajících v jeho domovské zemi musí vést k závěru, že negativní rozhodnutí není přiměřené. Správní orgány nedisponují pravomocí hodnotit správnost

předloženého přiznání k dani z příjmu a platebnímu výměru. Z procesní opatrnosti žalobce uvádí, že závěry správních orgánů jsou tak jako tak zcela nesprávné, když uvádějí, že platební výměr neodpovídá skutečnosti. Toto dovozují tím, že 5 příjmových dokladů bylo vystaveno až po výzvě správního orgánu prvního stupně k prokázání provozování živnosti. Správní orgány se tak dopustily zjevné chyby, když uvádějí, že tyto příjmové doklady sloužily jako podklad pro daňové přiznání za rok 2015. Platební výměr byl vydán mnohem dříve, než těchto 5 příjmových dokladů, a obsah těchto příjmových dokladů se v platebním výměru tedy nemůže vůbec odrážet. K jejich vystavení zřejmě došlo chybnou účetního a žalobce je kvůli své nedokonalé znalosti českého jazyka 13. nevědomky podepsal. Rozhodnutí žalované i správního orgánu prvního stupně je rovněž vnitřně rozporné, jelikož z nich není jasné, z jakého skutkového stavu oba správní orgány vycházely. Nejprve uvádí, že 5 příjmových dokladů bylo vyhotoveno až po výzvě správního orgánu k doložení provozování živnosti. Na jiných místech však dovozuje, že platební výměr neodpovídá skutečnosti, když daňové přiznání bylo sestaveno ze 12 příjmových dokladů, z nichž 5 bylo vystaveno až po výzvě správního orgánu. Je tedy evidentní, že správní orgány si nejsou jisté skutkovým stavem. Tím porušily základní zásady činnosti správních orgánů. Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

4. Žalobce též nadále trvá na tom, že rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a následně i rozhodnutí žalované došlo k porušení § 174a zákona o pobytu cizinců. Podle názoru žalobce je rozhodnutí každopádně zcela nepřiměřené okolnostem, a to kvůli nepřiměřenému zásahu do jeho rodinného a soukromého života. Žalobce žije na území České republiky již od roku 2007. Za tuto dlouhou dobu si zde vybudoval pevné zázemí. Z finančních prostředků získaných svým podnikáním podporuje svou rodinu ve Vietnamu, včetně manželky a 4 dětí. Také zde získal množství přátel. Českou republiku považuje za svůj druhý domov.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhlá zamítnutí žaloby. Ve věci námitek žalobce plně odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále na odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

6. Žalobce setrval na svých tvrzeních obsažených v žalobě, žalovaná se k jednání nedostavila.

V.

Posouzení věci soudem

7. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VI.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba není důvodná.

9. Předmětem správního řízení bylo rozhodnutí správních orgánů ohledně neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem podnikání, jelikož žalobce doložil správním orgánům pro posouzení žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu doklady, v nichž údaje podstatné pro posouzení žádosti neodpovídaly skutečnosti, a byly tak splněny podmínky pro to, aby ve smyslu § 44a odst. 3, dále § 35 odst. 3 a zejména pak dle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, bylo možné zrušit platnost povolení k dlouhodobému pobytu. Výše uvedená otázka, tj. otázka doložení dokladů obsahujících údaje neodpovídající skutečnosti, byla pro soud hlavním rozhodovacím důvodem.
10. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce pobýval od 9. 5. 2015 na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, přičemž dne 22. 3. 2017 si podal žádost o prodloužení tohoto povolení. K žádosti žalobce přiložil zákonem stanovené náležitosti, jejich součástí byl i platební výměr na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2015. Z cestovního pasu žalobce vyplynulo, že pobýval mimo území České republiky od 17. 6. 2015 do 1. 11. 2015. Prvoinstanční orgán pojal pochybnosti, zda žalobce plní v České republice účel pobytu a vyzval jej k prokázání provozování živnosti nebo k výkonu jiné podnikatelské činnosti na území České republiky v období posledního povoleného pobytu, konkrétně v 2015. Žalobce prvoinstančnímu orgánu doložil přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2015, účetní doklady a příjmové pokladní doklady za jednotlivé měsíce roku 2015 (včetně měsíců, v nichž podle záznamu v cestovním pase pobýval mimo území ČR). Dle daňového přiznání k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2015 činil příjem žalobce v roce 2015 částku 474.100 Kč. Ze správního spisu dále vyplývá, že vzhledem k výši příjmů žalobce a k jeho délce pobytu na území České republiky v roce 2015, pojal správní orgán pochybnost o věrohodnosti předložených dokumentů a předvolal žalobce k výsledku. Se žalobcem byl dne 24. 5. 2017 proveden výslech, při kterém žalobce uvedl, že v roce 2015 a 2016 se věnoval úklidu, každý měsíc pravidelně vystavoval faktury za provedené práce, oproti nimž mu byly vypláceny peníze. Když byl následně správním orgánem vyzván, aby vysvětlil vydávání faktur v České republice v době jeho přítomnosti ve Vietnamu, žalobce uvedl, že doklady nebyly vydány správně (žalobce nerozumí dobře česky), a že jde o nedorozumění – předložené příjmové doklady podepsal v průběhu správního řízení, poté co obdržel výzvu k doplnění žádosti.
11. Na základě právě uvedeného se soud neztotožnil s tvrzením žalobce, že správní orgány neprokázaly, že žalobce předložil doklady, v nichž uvedené údaje neodpovídají skutečnosti. Sám žalobce v rámci výsledku uvedl, že jím předložené faktury za výkon úklidových prací (které byly podkladem pro vydání platebního výměru na daň z příjmů) jsou nesprávné a neodrážejí skutečný skutkový stav – je zcela zřejmé, že žalobce nemohl po značnou část roku 2015 provádět úklidové práce na území ČR, když se nacházel ve Vietnamu, což učinil nesporným v rámci výsledku. V projednávané věci tak v žádném případě nedošlo k překročení pravomoci prvoinstančního orgánu nebo k činění závěrů bez dalšího, jak uvádí žalobce, nelze ani aplikovat žalobcem odkazovaného rozhodnutí žalované ze dne 7. 6. 2017, č. j. MV-48228-6/SO-2017, neboť v nyní projednávané věci prvoinstanční orgán neměl pouhé podezření na nesprávnost účetnictví žalobce, naopak bylo zcela jasně prokázáno (výpovědi samotného žalobce), že předložené účetní doklady nemohou odpovídat skutečnosti. Je pravdou, že v důsledku této situace, kdy tvrzené příjmy v daňovém přiznání převýšily zřejmou realitu, je možné souhlasit s názorem žalobce, že určitým specifikem celého případu je, že v důsledku tohoto postupu žalobce, nedošlo ke zkrácení příjmů

veřejných rozpočtů, ale naopak byly tyto navýšeny o částky, které byly nadstandardně přiznány. Nicméně soud, vědom si těchto skutečností, neshledal okolnosti, které by mohly ve věci přivodit jiný závěr než ten, že žalobce předložil oficiální úřední doklad o výši příjmů, tj. daňové přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2015, který je platný pro posouzení žádosti a který, jak je patrné mimo jiné z výsledku žalobce, neodpovídá skutečnosti. Nepřípadná je rovněž polemika žalobce obsažená v čl. VII žaloby ohledně relevance příjmů za rok 2015 pro posouzení žádosti podané v roce 2017, když pro posouzení výše příjmu žalobce jsou rozhodné příjmy za rok 2016. Je třeba si uvědomit, že správní orgány nepřistoupily k zamítnutí žádosti proto, že by žalobce neosvědčil dostatečné příjmy (touto otázkou se nezabývaly), ale proto, že jím předložené doklady mající vztah k plnění účelu pobytu v roce 2015 neodpovídaly skutečnosti.

12. Závěrem soud uvádí, že v rámci prvoinstančního rozhodnutí byl přesvědčivě odůvodněn závěr prvoinstančního orgánu o tom, že rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobce, soud na něj v plném rozsahu odkazuje. Jestliže žalobce v žalobě spatřuje nepřiměřený zásah v tom, že z příjmů z podnikání v ČR vyživuje svou rodinu ve Vietnamu, pak soud v souladu s prvoinstančním orgánem nevidí jediný důvod, proč by žalobce nemohl výdělečnou činnosti vykonávat i v zemi svého původu.
13. Žalobu soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VII.

Náklady řízení

14. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaná se práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň dne 12. 2. 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu